

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 6, 2026

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:48](#) 10-02-2026

Is er sprake van aantasting in persoon 'op andere wijze' als bedoeld in artikel 6:106 lid b BW?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:223](#) 10-02-2026

Mocht het verweer worden verworpen door het hof?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:222](#) 10-02-2026

Niet-ontvankelijkverklaring.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:221](#) 10-02-2026

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:220](#) 10-02-2026

Bestaan er voldoende compenserende factoren om de verklaringen van de getuige voor het bewijs te gebruiken zonder schending van het recht op eerlijk proces?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:219](#) 10-02-2026

Had het hof het onderzoek ter terechtzitting moeten schorsen om alsnog de Franse of Kroatische vertaling van de dagvaarding in hoger beroep naar het adres in Frankrijk van de Kroatische verdachte te laten verzenden?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:215](#) 10-02-2026

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:214](#) 10-02-2026

Zijn er 'voldoende aanwijzingen' dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen uit het medeplegen hennepcultuur voorafgaand aan de in de strafzaak bewezenverklarde periode?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:213](#) 10-02-2026

Heeft het hof zijn oordeel dat de betrokkene in ieder geval € 8.100 heeft ontvangen voor het over langere periode meermalen knippen van hennep voldoende gemotiveerd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:207](#) 10-02-2026

Heeft het hof ten onrechte niet gerespondeerd op het standpunt dat het bij de verdachte aangetroffen materiaal niet onder de Opiumwet valt?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:212 10-02-2026

Is de oproeping rechtsgeldig betekend, nu de betekeningstukken zich niet in dossier bevinden?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:205 10-02-2026

Stelt het Unierecht grenzen aan de strafbaarheid op grond van de nationale wetgeving van de lidstaat van het invoeren en aanwezig hebben van hennep (i) die gekweekt is met zaad van de rassen die vermeld staan in de gemeenschappelijke rassenlijst van landbouwgewassen van de EU en/of (ii) waarvan het THC-gehalte niet hoger is dan de drempelwaarde, terwijl volgens de wetgeving van de lidstaat waar de hennep werd geteeld die teelt legaal was?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:191 10-02-2026

Is de beslissing van het hof tot onttrekking aan het verkeer van 'een wit poeder in een glazen pot' en 'een plastic potje met daarin poeder' toereikend?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:192 10-02-2026

Kon het hof oordelen dat de voorwerpen door middel van of uit baten van het bewezenverklaard witwassen zijn verkregen en biedt artikel 126w Sr de wettelijke grondslag voor de inzet van een 'criminele burgerinfiltrant'?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:189 10-02-2026

Kan uit de bewijsvoering een begin van uitvoering van het buiten het grondgebied van Nederland brengen van cocaïne worden afgeleid?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:188 10-02-2026

Bewijsklacht.

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:182 10-02-2026

Vindt de verklaring van de aangeefster (dat zij door verdachte met emmer is geslagen) voldoende steun in een ander bewijsmateriaal?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:181 10-02-2026

Is beoordeling van de brief mogelijk gelet op het ontbrekend proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:180 10-02-2026

Herziening.

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:178 10-02-2026

Biedt artikel 126w Sr de wettelijke grondslag voor de inzet van de 'criminele burgerinfiltrant' en moeten de resultaten van de inzet van het bewijs worden uitgesloten?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:177 10-02-2026

Is de oplegging van een levenslange gevangenisstraf in overeenstemming met de eisen die artikel 3 EVRM stelt als tot een levenslange gevangenisstraf veroordeelde (psycho)medische of psychiatrische zorg en behandeling nodig heeft met het oog op voorbereiding op een eventuele terugkeer in de samenleving?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:153 10-02-2026

Had het hof met redenen omkleed moeten beslissen op het verweer van de raadsman dat de verdachte een beroep op noodweer toekomt?

RECHTSPRAAK

Had het hof met redenen omkleed moeten beslissen op het verweer van de raadsman dat de verdachte een beroep op noodweer toekomt?

Had het hof met redenen omkleed moeten beslissen op het verweer van de raadsman dat de verdachte een beroep op noodweer toekomt?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de verwerping door het hof van het beroep op noodweer.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 7 subsidiair tenlastegelegde en de strafoplegging;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:153

Zaaknummer: 23/04900

Rechters: C.N. Dalebout, F. Posthumus en V. van den Brink

Advocaten: M.J. van Berlo en R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: art. 41 lid 1 Sr, art. 359 lid 2 Sv, art. 300 Sr en art. 358 lid 3 Sv

RECHTSPRAAK

Is de oplegging van een levenslange gevangenisstraf in overeenstemming met de eisen die artikel 3 EVRM stelt als tot een levenslange gevangenisstraf veroordeelde (psycho)medische of psychiatrische zorg en behandeling nodig heeft met het oog op voorbereiding op een eventuele terugkeer in de samenleving?

Is de oplegging van een levenslange gevangenisstraf in overeenstemming met de eisen die artikel 3 EVRM stelt als tot een levenslange gevangenisstraf veroordeelde (psycho)medische of psychiatrische zorg en behandeling nodig heeft met het oog op voorbereiding op een eventuele terugkeer in de samenleving?

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel van de verdachte

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de oplegging van de levenslange gevangenisstraf aan de verdachte niet een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) oplevert. Het voert daartoe aan dat al ten tijde van de oplegging van de levenslange gevangenisstraf vaststaat dat aan de verdachte in de tenuitvoerleggingsfase niet de noodzakelijke (psycho)medische of psychiatrische zorg en behandeling kunnen worden geboden om zich voor te bereiden op een eventuele terugkeer in de samenleving.

Het hof heeft de verdachte voor moord veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf.

Het cassatiemiddel stelt de vraag aan de orde of de oplegging van de levenslange gevangenisstraf ook in overeenstemming is met de eisen die artikel 3 EVRM stelt als een tot een levenslange gevangenisstraf veroordeelde (psycho)medische of psychiatrische zorg en behandeling nodig heeft, met het oog op de voorbereiding op een eventuele terugkeer in de samenleving.

Voor de beantwoording van deze vraag is allereerst van belang dat, in verband met het aanbieden van passende (medische) behandeling en (psychiatrische) zorg aan de veroordeelde, al in het jaar nadat de levenslange gevangenisstraf onherroepelijk is geworden, gedragskundige rapportage plaatsvindt (vgl. HR 19 december 2017, ECLI:NL:HR:2017:3185, r.o. 3.5.5). Daarnaast voorziet de Nederlandse wetgeving in uiteenlopende mogelijkheden van (psychiatrische) behandeling ter gelegenheid van de tenuitvoerlegging van de (levenslange) gevangenisstraf. Verder is van belang dat iedere tot een levenslange gevangenisstraf veroordeelde de mogelijkheid heeft om de beslissingen die worden genomen over de manier van tenuitvoerlegging te onderwerpen aan toetsing door de (penitentiaire dan wel burgerlijke) rechter.

Dit alles brengt met zich dat, ook in het geval dat de betreffende verdachte (psycho)medische of psychiatrische zorg en behandeling nodig heeft, de oplegging van een levenslange gevangenisstraf verenigbaar is met de eisen die artikel 3 EVRM stelt, zoals deze blijken uit de rechtspraak van het Europees hof voor de rechten van de mens (waaronder EHRM 26 april 2016, nr. 10511/10 (*Murray/Nederland*) en EHRM 9 mei 2023, nr. 37928/20 (*Horion/België*)). De enkele omstandigheid dat beslissingen over het aanbieden van passende behandeling en zorg pas in de loop van de tenuitvoerlegging van de levenslange gevangenisstraf worden genomen en dat het in zoverre bij de oplegging van die straf tot op zekere hoogte onzeker is hoe die behandeling en zorg concreet vorm krijgen, leidt daarbij niet tot een ander oordeel (vgl., over het aanbieden van op rehabilitatie gerichte activiteiten, HR 23 april 2019, ECLI:NL:HR:2019:600, r.o. 10.3).

Het hof heeft een levenslange gevangenisstraf opgelegd, gelet op onder meer de aard en de buitengewone ernst van het door de verdachte gepleegde misdrijf en het met de strafoplegging ook na te streven doel om de maatschappij te beveiligen tegen hernieuwd ernstig gewelddadig gedrag van de verdachte. Daarbij heeft het hof onder meer betrokken het eerdere gewelddadige gedrag van de verdachte, het hoge recidiverisico op soortgelijke delicten en de omstandigheid dat een behandeling in het kader van de maatregel van terbeschikkingstelling met verpleging van overheidswege dit recidiverisico niet afdoende zal doen afnemen. Bij de afweging om niet terbeschikkingstelling met verpleging van overheidswege maar een levenslange gevangenisstraf op te leggen, heeft het hof in aanmerking genomen dat ook bij de tenuitvoerlegging van die straf aan de verdachte de noodzakelijke (psycho)medische of psychiatrische zorg en behandeling kunnen worden geboden, zo nodig ook buiten de inrichting waar de straf wordt tenuitvoergelegd.

Het op deze overwegingen gebaseerde oordeel van het hof dat het opleggen van de levenslange gevangenisstraf aan de verdachte niet in strijd is met artikel 3 EVRM, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt.

Beoordeling van het derde cassatiemiddel van de verdachte

Het cassatiemiddel klaagt dat met betrekking tot de opgelegde schadevergoedingsmaatregelen de duur van de gijzeling is bepaald op in totaal 364 dagen. Het cassatiemiddel slaagt. De Hoge Raad zal de uitspraak van het hof vernietigen en zelf de duur van de gijzeling verminderen in die zin dat is voldaan aan het wettelijk bepaalde maximum van één jaar. Daartoe zal de Hoge Raad ten aanzien van de vier schadevergoedingsmaatregelen die zijn opgelegd telkens een dag in mindering brengen op het door het hof vastgestelde aantal dagen.

Beoordeling van het cassatiemiddel dat namens de benadeelde partij [benadeelde 2] is voorgesteld

Het cassatiemiddel klaagt over de niet-ontvankelijkverklaring door het hof van de vordering van de benadeelde partij [benadeelde 2] tot vergoeding van affectieschade. Het klaagt in het bijzonder over het oordeel van het hof dat deze benadeelde partij niet kan worden aangemerkt als 'naaste' in de zin van artikel 6:108 lid 4, aanhef en onder g, van het Burgerlijk Wetboek.

Het op deze vaststellingen en overwegingen gebaseerde oordeel van het hof dat de vordering van de benadeelde partij tot vergoeding van affectieschade in verband met het overlijden van het ten tijde van het bewezenverklaarde feit 42-jarige slachtoffer niet-ontvankelijk moet worden verklaard, getuigt in het licht van de wetsgeschiedenis en de beperkingen van het strafproces, niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd. Verweven als het is met waarderings van feitelijke aard, is voor verdere toetsing van dit oordeel in cassatie geen plaats.

Het cassatiemiddel faalt.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Omdat de opgelegde levenslange gevangenisstraf zich naar zijn aard niet voor vermindering leent, volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de gijzeling die is verbonden aan de opgelegde schadevergoedingsmaatregelen;
 - bepaalt dat ten aanzien van de schadevergoedingsmaatregelen ten behoeve van de na te noemen slachtoffers met toepassing van artikel 6:4:20 Sv telkens gijzeling van na te melden duur kan worden toegepast.
 - verwerpt het beroep voor het overige.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:177

Zaaknummer: 24/03021

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en T. Kooijmans

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 6:108 lid 4 onder g BW, art. 3 EVRM, art. 36f Sr, art. 289 Sr en 6:107 lid 2 sub g BW

RECHTSPRAAK

Biedt artikel 126w Sr de wettelijke grondslag voor de inzet van de ‘criminele burgerinfiltrant’ en moeten de resultaten van de inzet van het bewijs worden uitgesloten?

Biedt artikel 126w Sr de wettelijke grondslag voor de inzet van de ‘criminele burgerinfiltrant’ en moeten de resultaten van de inzet van het bewijs worden uitgesloten?

Beoordeling van het eerste en het tweede cassatiemiddel

Het eerste cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat artikel 126w van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) een wettelijke grondslag biedt voor de inzet van een ‘criminele burgerinfiltrant’. Het tweede cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat de resultaten van de inzet van een ‘criminele burgerinfiltrant’ van het bewijs moeten worden uitgesloten op grond van artikel 359a Sv.

Het oordeel van de Hoge Raad

Het eerste cassatiemiddel berust op de opvatting dat voor de inzet van een ‘criminele burgerinfiltrant’ een toereikende wettelijke grondslag ontbreekt en dat in het bijzonder artikel 126w Sv niet zo’n grondslag biedt. Die opvatting is onjuist.

Voor zover het tweede cassatiemiddel steunt op de opvatting dat de rechter bij de beoordeling van de inzet van een ‘criminele burgerinfiltrant’ niet alleen moet nagaan of is voldaan aan de eisen die door de wet (artikel 126w Sv) en de Aanwijzing opsporingsbevoegdheden aan die inzet worden gesteld, maar ook of is voldaan aan (aanvullende) eisen zoals deze tot uitdrukking komen in de motie Recourt, faalt het omdat die opvatting geen steun vindt in het recht.

Uit de overwegingen van het hof volgt dat het hof heeft onderzocht of bij de inzet van [codenaam 1] als ‘criminele burgerinfiltrant’ is voldaan aan de voorwaarden die artikel 126w Sv aan die inzet stelt. Daarbij heeft het hof in het bijzonder acht geslagen op de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit, maar ook op de manier waarop de verslaglegging van die

inzet heeft plaatsgevonden. Verder heeft het hof onderzocht of het college van procureurs-generaal tijdig heeft ingestemd met een overeenkomst tot burgerinfiltratie en de verlengingen en wijzigingen ervan, en of de minister van Justitie en Veiligheid tijdig op de hoogte is gesteld van de beslissing van het openbaar ministerie tot het inzetten van een 'criminele burgerinfiltrant'. Verder is het hof nagegaan of bij de inzet van [codenaam 1] als 'criminele burgerinfiltrant' de voorwaarden uit de Aanwijzing opsporingsbevoegdheden zijn nageleefd.

Het hof heeft naar aanleiding van het onderzoek geoordeeld dat zich vormverzuimen hebben voorgedaan ten aanzien van het moment waarop door het college van procureurs-generaal instemming is verleend met de overeenkomst tot burgerinfiltratie, het moment waarop het college van procureurs-generaal de minister van Justitie en Veiligheid op de hoogte heeft gebracht van de beslissing tot inzet van een 'criminele burgerinfiltrant', en in verband met de in de Aanwijzing opsporingsbevoegdheden gestelde voorwaarden dat de inzet van een 'criminele burgerinfiltrant' kortdurend moet zijn en dat er geen gebruik wordt gemaakt van 'groei-infiltranten'. Ten aanzien van deze laatste vormverzuimen heeft het hof overwogen dat geen sprake is geweest van 'een kortstondig traject en een eenmalige inzet'.

Het hof heeft uitvoerig gemotiveerd uiteengezet dat en waarom aan de geconstateerde vormverzuimen geen rechtsgevolgen hoeven te worden verbonden. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd. Daarbij is van belang dat het hof heeft vastgesteld dat de rol van [codenaam 1] beperkt bleef tot een bijrol. Verder is van belang dat het hof onder meer in de beschouwing heeft betrokken dat ten aanzien van het 'verbod op criminele groei-infiltranten' de verdachte niet in zijn verdediging is geschaad en dat met de manier waarop [codenaam 1] is ingezet als 'criminele burgerinfiltrant' geen afbreuk is gedaan aan de integriteit en de beheersbaarheid van de opsporing.

Voor zover het tweede cassatiemiddel hierover klaagt, faalt het.

Beoordeling van de cassatiemiddelen voor het overige

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:178

Zaaknummer: 24/02748

Rechters: C. Caminada, M.J. Borgers, T. Kooijmans, F. Posthumus en R. Kuiper

Advocaten: S.L.J. Janssen en D.N. de Jonge

Wetsartikelen: art. 42obis Sr, art. 126w Sv en art. 359a Sv

RECHTSPRAAK

Herziening.

Herziening.

De aanvraag tot herziening

De aanvraag tot herziening is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1, aanhef en onder c, van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv). In de aanvraag wordt aangevoerd dat sprake is van een persoonsverwisseling.

De conclusie van de advocaat-generaal

De advocaat-generaal M.E. van Wees heeft geconcludeerd tot gegrondverklaring van de herzieningsaanvraag en tot verwijzing van de zaak naar een gerechtshof dat daarvan nog geen kennis heeft genomen, opdat de zaak zal worden behandeld en afgedaan op de wijze als is voorzien in artikel 472 lid 2 Sv.

Beoordeling van de aanvraag

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, volgens artikel 457 lid 1, aanhef en onder c, Sv alleen dienen een met stukken onderbouwd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat, als dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Op de door de advocaat-generaal in zijn conclusie vermelde gronden moet worden aangenomen dat sprake is geweest van een persoonsverwisseling.

Dat levert het ernstige vermoeden op dat de politierechter, als deze hiermee bekend zou zijn geweest, de aanvrager van het hem tenlastegelegde zou hebben vrijgesproken. Er is dus sprake van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1, aanhef en onder c, Sv, zodat de aanvraag

gegrond is. Gelet op de bij de aanvraag gevoegde bijlagen en in het licht van de (eveneens bij die aanvraag gevoegde) brief van het openbaar ministerie waarin is toegelicht dat en waarom sprake is geweest van een foutieve koppeling door de politie van de aanvrager aan het strafdossier, is er na verwijzing geen ander oordeel mogelijk dan dat het vonnis van de politierechter van 15 mei 2023 zal worden vernietigd en de aanvrager alsnog van het hem tenlastegelegde zal worden vrijgesproken. De Hoge Raad zal daarom zelf de aanvrager vrijspreken van het hem tenlastegelegde.

Beslissing

De Hoge Raad:

- verklaart de aanvraag tot herziening gegrond;
- vernietigt de uitspraak waarvan herziening is gevraagd;
- spreekt de aanvrager vrij van het hem tenlastegelegde.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:180

Zaaknummer: 25/04239

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en R. Kuiper

Advocaten: J. Vermaat

Wetsartikelen: art. 457 lid 1 onder c Sv

RECHTSPRAAK

Is beoordeling van de brief mogelijk gelet op het ontbrekend proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep?

Is beoordeling van de brief mogelijk gelet op het ontbrekend proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof het openbaar ministerie ten onrechte ontvankelijk heeft verklaard in de ontnemingsvordering en klaagt daarnaast over de beslissing van het hof tot het verlenen van verstek tegen de niet-verschenen betrokkene.

Voor de beoordeling van dit cassatiemiddel is het van belang dat de Hoge Raad kan kennisnemen van wat er tijdens het onderzoek op de terechtzitting aan de orde is geweest. Uit de in de conclusie van de advocaat-generaal weergegeven brief blijkt dat het proces-verbaal van de terechtzitting niet beschikbaar is in deze zaak. Daarom kan niet worden beoordeeld of het cassatiemiddel terecht is voorgesteld en kan de uitspraak van het hof niet in stand blijven.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:181

Zaaknummer: 24/03804

Rechters: C. Caminada, M. Kuijer en M.J. Borgers

Advocaten: W.F.J. Kramer

Wetsartikelen: art. 432 lid 2 Sv en art. 511h Sv

RECHTSPRAAK

Vindt de verklaring van de aangeefster (dat zij door verdachte met emmer is geslagen) voldoende steun in een ander bewijsmateriaal?

Vindt de verklaring van de aangeefster (dat zij door verdachte met emmer is geslagen) voldoende steun in een ander bewijsmateriaal?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat is voldaan aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv).

Volgens artikel 342 lid 2 van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) kan het bewijs dat de verdachte het tenlastegelegde feit heeft begaan, door de rechter niet uitsluitend worden aangenomen op de verklaring van één getuige. Deze bepaling heeft betrekking op de tenlastelegging in haar geheel en niet op een onderdeel daarvan. Zij beoogt de deugdelijkheid van de bewijsbeslissing te waarborgen, in die zin dat artikel 342 lid 2 Sv de rechter verbiedt tot een bewezenverklaring te komen als de door één getuige naar voren gebrachte feiten en omstandigheden op zichzelf staan en onvoldoende steun vinden in ander bewijsmateriaal. De vraag of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, laat zich niet in algemene zin beantwoorden, maar vereist een beoordeling van het concrete geval. De Hoge Raad kan daarom geen algemene regels geven over de toepassing van artikel 342 lid 2 Sv, maar daarover slechts tot op zekere hoogte duidelijkheid geven door het beslissen van concrete gevallen. Opmerking verdient nog dat het bij de beoordeling in cassatie of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, van belang kan zijn of de feitenrechter zijn oordeel dat dat het geval is, nader heeft gemotiveerd. (Vgl. HR 13 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM2452.)

Het hof heeft geoordeeld dat de feiten en omstandigheden waarover de aangeefster heeft verklaard, in voldoende mate steun vinden in de andere gebruikte bewijsmiddelen. Dat oordeel is echter om de volgende redenen niet zonder meer begrijpelijk. Het door het hof vastgestelde letsel volgt niet uit iets anders dan uit de verklaring van de aangeefster. Daarnaast houden de overige door het hof gebruikte bewijsmiddelen slechts in dat de verdachte heeft

verklaard dat het haar emmer was en dat zij naar buiten is gelopen om die emmer terug te vragen en dat zij ook wel wordt aangesproken met de naam [betrokkene 1].

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, slaagt het. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:182

Zaaknummer: 25/00319

Rechters: A.L.J. van Strien, T.B. Trotman en M.J. Borgers

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: art. 342 Sr en art. 300 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van de onder 1 tenlastegelegde poging tot het buiten het grondgebied van Nederland brengen van cocaïne. Het voert daartoe aan dat uit de bewijsvoering niet een begin van uitvoering van dat misdrijf kan worden afgeleid.

Het cassatiemiddel faalt. De redenen daarvoor staan vermeld in het arrest dat de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de zaak 24/02860, ECLI:NL:HR:2026:189.

Beoordeling van het eerste en het derde cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:188

Zaaknummer: 24/02918

Rechters: M.J. Borgers, T. Kooijmans, F. Posthumus, C. Caminada en R. Kuiper

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 45 Sr

RECHTSPRAAK

Kan uit de bewijsvoering een begin van uitvoering van het buiten het grondgebied van Nederland brengen van cocaïne worden afgeleid?***Kan uit de bewijsvoering een begin van uitvoering van het buiten het grondgebied van Nederland brengen van cocaïne worden afgeleid?*****Beoordeling van het tweede cassatiemiddel**

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van de tenlastegelegde poging tot het buiten het grondgebied van Nederland brengen van cocaïne. Het voert daartoe aan dat uit de bewijsvoering niet een begin van uitvoering van dat misdrijf kan worden afgeleid.

Het hof heeft de volgende vaststellingen gedaan. De verdachte en [codenaam 2] spraken af dat zij op 4 september 2018 [codenaam 1] ('[bijnaam]') zouden ontmoeten bij [A] in [plaats]. Bij die ontmoeting bestelde [codenaam 1] één kilo cocaïne bij de verdachte en gaf daarbij te kennen dat hij de cocaïne nog diezelfde avond zou willen afnemen en dat iemand anders de cocaïne mee terug naar 'huis' zou nemen. De verdachte liet toen weten hierover met een vriend (de mededader [betrokkene]) te willen spreken en de cocaïne in [plaats] te zullen gaan halen zodat hij deze nog dezelfde avond zou kunnen leveren. [betrokkene] regelde met zijn broer dat er een kilo cocaïne in [plaats] zou klaarliggen. De verdachte en [betrokkene] spraken met de afnemers [codenaam 2] en [codenaam 1] af dat zij hen in [plaats] zouden ontmoeten met het oog op de overdracht, waarbij [codenaam 2] en [codenaam 1] het geld zouden meenemen. Later die avond vertrokken de verdachte en [betrokkene] met de auto naar [plaats] en enige tijd daarna arriveerden zij daar vlakbij [station] , terwijl [codenaam 2] en [codenaam 1] iets later arriveerden op de afgesproken locatie ([station]). Vervolgens vertelde de verdachte hun dat hij 'het ding' had gezien, dat het 'niet goed' was en dat hij het niet kon versturen. De verdachte en [betrokkene] hebben nog geprobeerd om via een andere leverancier een kilo cocaïne geleverd te krijgen voor [codenaam 1]. Dit is echter niet doorgegaan omdat de cocaïne van de tweede leverancier niet binnen afzienbare tijd beschikbaar zou zijn, en omdat [codenaam 1] de volgende dag verhinderd was om de cocaïne op te halen.

Op deze vaststellingen heeft het hof zijn oordeel gebaseerd dat het samenstel van de gedragingen van de verdachte en [betrokkene] ‘naar hun uiterlijke verschijningsvorm concreet en rechtstreeks gericht was op een prompte voltooiing van het voorgenomen misdrijf om tezamen en in vereniging opzettelijk één kilo cocaïne met bestemming naar het buitenland ten vervoer aan te bieden’, en dat dat samenstel daarmee kan worden beschouwd als een begin van uitvoering van dit voorgenomen misdrijf en een strafbare poging oplevert. Dat oordeel getuigt in het licht van wat onder 2.4 en 2.5 is vooropgesteld niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd. Daarbij is van belang dat uit de bewijsvoering van het hof kan worden afgeleid dat de vastgestelde gedragingen van de verdachte en de mededader [betrokkene] in tijd en plaats dicht lagen bij en concreet gericht waren op de voltooiing van het voorgenomen misdrijf om cocaïne met bestemming naar het buitenland ten vervoer aan te bieden.

Het cassatiemiddel faalt.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:189

Zaaknummer: 24/02860

Rechters: C. Caminada, T. Kooijmans, F. Posthumus, R. Kuiper en M.J. Borgers

Advocaten: R.J. Baumgardt, M.J. van Berlo en A.A. Boersma

Wetsartikelen: art. 45 lid 1 Sr en art. 2.A Opiumwet

RECHTSPRAAK

Is de beslissing van het hof tot onttrekking aan het verkeer van ‘een wit poeder in een glazen pot’ en ‘een plastic potje met daarin poeder’ toereikend?

Is de beslissing van het hof tot onttrekking aan het verkeer van ‘een wit poeder in een glazen pot’ en ‘een plastic potje met daarin poeder’ toereikend?

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de beslissing van het hof tot onttrekking aan het verkeer van ‘een wit poeder in een glazen pot’ en ‘een plastic potje met daarin poeder’.

De klacht is gegrond. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beoordeling van de cassatiemiddelen voor het overige

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten – wat betreft het eerste en het tweede cassatiemiddel mede gelet op de gronden die in rubriek 2 zijn vermeld in het vandaag uitgesproken arrest in de zaak 24/02748, ECLI:NL:HR:2026:178 – niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet verder te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van de klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissing tot onttrekking aan het verkeer van ‘een wit poeder in een glazen pot’ en ‘een plastic potje met daarin poeder’;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:191

Zaaknummer: 24/02842

Rechters: M.J. Borgers, C. Caminada, T. Kooijmans, F. Posthumus en R. Kuiper

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: art. 36d Sr, art. 2.A Opiumwet en art. 10 Opiumwet

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat de voorwerpen door middel van of uit baten van het bewezenverklaard witwassen zijn verkregen en biedt artikel 126w Sr de wettelijke grondslag voor de inzet van een ‘criminele burgerinfiltrant’?

Kon het hof oordelen dat de voorwerpen door middel van of uit baten van het bewezenverklaard witwassen zijn verkregen en biedt artikel 126w Sr de wettelijke grondslag voor de inzet van een ‘criminele burgerinfiltrant’?

Beoordeling van het eerste en het tweede cassatiemiddel

Het eerste cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat artikel 126w van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) een wettelijke grondslag biedt voor de inzet van een ‘criminele burgerinfiltrant’. Het tweede cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat de resultaten van de inzet van een ‘criminele burgerinfiltrant’ van het bewijs moeten worden uitgesloten op grond van artikel 359a Sv.

De cassatiemiddelen falen. De redenen daarvoor staan vermeld in het arrest dat de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de zaak 24/02748, ECLI:NL:HR:2026:178.

Beoordeling van het vijfde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de verbeurdverklaring van een woning en een personenauto.

Het cassatiemiddel doet een beroep op de rechtspraak van de Hoge Raad die erop neerkomt dat de enkele omstandigheid dat een goed, zoals een geldbedrag, voorwerp is van het bewezenverklaarde misdrijf witwassen, niet met zich brengt dat alleen al daarom dat goed wederrechtelijk verkregen voordeel vormt dat op grond van artikel 36e lid 2 Sr kan worden ontnomen (vgl. HR 6 juli 2021, ECLI:NL:HR:2021:1077). Het betoogt dat die rechtspraak ook van toepassing is op de verbeurdverklaring die wordt opgelegd op grond van artikel 33a lid 1, aanhef en onder a, Sr. Die opvatting vindt geen steun in het recht. Aan de genoemde

rechtspraak van de Hoge Raad ligt ten grondslag dat het enkele verrichten van witwashandelingen niet tot gevolg heeft dat de opbrengst die met het gronddelict is behaald, toeneemt (vgl. HR 9 februari 2021, ECLI:NL:HR:2021:194). Voor verbeurdverklaring op de grond dat het voorwerp geheel of grotendeels ‘door middel van of uit de baten van’ het strafbare feit is verkregen, is echter niet vereist dat ook kan worden vastgesteld dat dit voorwerp een vermogensvermeerdering als gevolg van het strafbare feit belichaamt. Het volstaat dat kan worden vastgesteld dat de veroordeelde als gevolg van het strafbare feit de beschikking heeft gekregen over het betreffende voorwerp.

Het op de weergegeven vaststellingen gebaseerde oordeel van het hof dat de woning en de BMW telkens zijn verkregen door middel van of uit de baten van het strafbare feit – welk strafbaar feit telkens bestond in het witwassen van geldbedragen – getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Beoordeling van het derde, het vierde en het zesde cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:192

Zaaknummer: 24/02802

Rechters: C. Caminada, T. Kooijmans, F. Posthumus, R. Kuiper en M.J. Borgers

Advocaten: D.N. de Jonge

Wetsartikelen: art. 126w Sv, art. 359a Sv en art. 33a lid 1 onder a Sr

RECHTSPRAAK

Stelt het Unierecht grenzen aan de strafbaarheid op grond van de nationale wetgeving van de lidstaat van het invoeren en aanwezig hebben van hennep (i) die gekweekt is met zaad van de rassen die vermeld staan in de gemeenschappelijke rassenlijst van landbouwgewassen van de EU en/of (ii) waarvan het THC-gehalte niet hoger is dan de drempelwaarde, terwijl volgens de wetgeving van de lidstaat waar de hennep werd geteeld die teelt legaal was?

Stelt het Unierecht grenzen aan de strafbaarheid op grond van de nationale wetgeving van de lidstaat van het invoeren en aanwezig hebben van hennep (i) die gekweekt is met zaad van de rassen die vermeld staan in de gemeenschappelijke rassenlijst van landbouwgewassen van de EU en/of (ii) waarvan het THC-gehalte niet hoger is dan de drempelwaarde, terwijl volgens de wetgeving van de lidstaat waar de hennep werd geteeld die teelt legaal was?

Waar het in deze zaak om gaat

Het gaat in deze zaak om de vraag of en, zo ja, in hoeverre het Unierecht grenzen stelt aan de strafbaarheid op grond van nationale wetgeving van een lidstaat – in deze zaak: de Nederlandse Opiumwet – van het binnen het eigen grondgebied brengen (hierna ook: invoeren) en het aanwezig hebben van Cannabis sativa (hierna: hennep):

(i) die gekweekt is met zaad van rassen die vermeld staan in de gemeenschappelijke rassenlijst van landbouwgewassen van de Europese Unie¹ (hierna ook: gecertificeerd zaad) en/of

(ii) waarvan het tetrahydrocannabinol-gehalte (hierna: THC-gehalte) niet hoger is dan de drempelwaarde van voorheen 0,2% en naar huidig recht 0,3% (hierna ook: de

drempelwaarde), terwijl volgens de wetgeving van de lidstaat waar die hennep werd geteeld die teelt strafrechtelijk toegelaten (hierna: legaal) was.

Besliskader voor de Nederlandse strafrechter in lopende strafzaken

In lopende zaken kan – in afwachting van de beantwoording van de vragen door het Hof van Justitie – worden uitgegaan van het in dit arrest uitgewerkte besliskader met betrekking tot de exceptie op basis van het Unierecht.

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Uit wat is overwogen volgt dat het hier vragen betreft van uitleg van Unierecht die relevant zijn voor de uitkomst van het geschil (in het bijzonder de vraag of en in hoeverre in het concrete geval artikel 11 in samenhang met artikel 3 Opiumwet buiten toepassing moet worden gelaten vanwege strijd met het Unierecht). Hoewel de Hoge Raad – met het oog op lopende zaken – een voorlopig oordeel heeft gegeven over deze vragen, kan niet worden gezegd dat redelijkerwijs geen twijfel kan bestaan over de manier waarop deze vragen moeten worden beantwoord, en ook niet dat deze vragen in de rechtspraak van het Hof van Justitie beantwoording hebben gevonden. De Hoge Raad zal daarom aan dat Hof de hierna te vermelden prejudiciële vragen voorleggen.

De eerste prejudiciële vraag luidt:

Brengt de enkele omstandigheid dat sprake is van hennep (*Cannabis sativa* L) die in een lidstaat van de Europese Unie is geteeld met zaad van een ras dat is opgenomen in de gemeenschappelijke rassenlijst van landbouwgewassen als bedoeld in Richtlijn 2002/53/EG met zich dat het Unierecht – in het bijzonder artikel 1 Verordening (EU) nr. 1308/2013, artikel 4 lid 4, tweede alinea, Verordening (EU) 2021/2115 en/of artikel 34 en 36 VWEU – in de weg staat aan de toepassing op die hennep van een nationale regeling, zoals die geldt op grond van artikel 11 in samenhang met artikel 3 Opiumwet, die onder meer het aanwezig hebben en het invoeren van (onbewerkte) hennep (*Cannabis sativa* L) vanuit een andere lidstaat verbiedt?

De tweede prejudiciële vraag luidt:

Als de eerste prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord, brengen dan wel de omstandigheden dat

(i) de hennep is geteeld overeenkomstig de voorschriften die voortvloeien uit artikel 2 en 5 Gedelegeerde verordening (EU) 2022/126, in het bijzonder de voorschriften over de melding van de teelt bij de daartoe aangewezen autoriteiten, het soort zaad waarmee wordt geteeld en het moment waarop wordt geoogst, en

(ii) het THC-gehalte van die hennep niet hoger is dan de drempelwaarde die overeenkomstig artikel 4 lid 4, tweede alinea, Verordening (EU) 2021/2115 is vastgesteld (op dit moment 0,3%),

met zich dat het Unierecht – in het bijzonder artikel 1 Verordening (EU) nr. 1308/2013, artikel 4 lid 4, tweede alinea, Verordening (EU) 2021/2115 en/of artikel 34 en 36 VWEU – in de weg staat aan de toepassing op die hennep van een nationale regeling, zoals die geldt op grond van artikel 11 in samenhang met artikel 3 Opiumwet, die onder meer het aanwezig hebben en het invoeren van (onbewerkte) hennep (*Cannabis sativa* L) vanuit een andere lidstaat verbiedt?

Om de redenen die zijn besproken, komt het de Hoge Raad voor dat deze vraag bevestigend moet worden beantwoord, ongeacht of de hennep in Nederland is geteeld dan wel in een andere lidstaat van de Europese Unie is geteeld en vanuit die lidstaat in Nederland is ingevoerd.

De derde prejudiciële vraag luidt:

Als de hennep vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie in Nederland is ingevoerd, maar deze hennep niet is geteeld overeenkomstig de (teelt)voorschriften die voortvloeien uit Verordening (EU) 2021/2115 en de Gedelegeerde verordening (EU) 2022/126 is nog de volgende vraag van belang:

Staat het Unierecht – in het bijzonder de Richtlijnen 2002/53/EG en 2002/57/EG, de Verordeningen (EU) nr. 1308/2013 en 2021/2115, de Gedelegeerde verordening (EU) 2022/126 en/of artikel 35, 36 en 38 VWEU – in de weg aan een nationale regeling, zoals die geldt op grond van artikel 11 in samenhang met artikel 3 Opiumwet, die onder meer het aanwezig hebben en het invoeren van (onbewerkte) hennep (*Cannabis sativa* L) verbiedt, als die verboden betrekking hebben op een geval waarin

- het THC-gehalte van die hennep niet hoger is dan de drempelwaarde die overeenkomstig artikel 4 lid 4, tweede alinea, Verordening (EU) 2021/2115 is vastgesteld (op dit moment 0,3%), en

- de teelt van die hennep ten tijde van die teelt in overeenstemming was met de in de andere lidstaat geldende (lokale) wetgeving?

Om de redenen komt het de Hoge Raad voor dat deze vraag ontkennend moet worden beantwoord.

Alvorens verder te beslissen verzoekt de Hoge Raad het Hof van Justitie van de Europese Unie uitspraak te doen over de hiervoor vermelde vragen.

Beslissing

De Hoge Raad houdt iedere verdere beslissing aan totdat het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van het bovenomschreven verzoek uitspraak zal hebben gedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:205

Zaaknummer: 23/01262

Rechters: A.L.J. van Strien, F. Posthumus, H.G. Sevenster, R. Kuiper en M.J. Borgers

Advocaten: J.J.A.P. van Breukelen

Wetsartikelen: art. 3.C Opiumwet en art. 3.A Opiumwet

RECHTSPRAAK

Heeft het hof ten onrechte niet gerespondeerd op het standpunt dat het bij de verdachte aangetroffen materiaal niet onder de Opiumwet valt?

Heeft het hof ten onrechte niet gerespondeerd op het standpunt dat het bij de verdachte aangetroffen materiaal niet onder de Opiumwet valt?

Verzoek om een prejudiciële beslissing

In het arrest dat de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de samenhangende zaak 23/01262, ECLI:NL:HR:2026:205, heeft de Hoge Raad bij het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een verzoek ingediend uitspraak te doen over de in dat arrest geformuleerde prejudiciële vragen.

Omdat de beantwoording van die vragen door het Hof van Justitie van belang is voor de beoordeling van het cassatieberoep in deze zaak, zal de Hoge Raad iedere verdere beslissing aanhouden.

Beslissing

De Hoge Raad houdt iedere verdere beslissing aan totdat het Hof van Justitie in voormelde samenhangende zaak naar aanleiding van het daarin omschreven verzoek uitspraak zal hebben gedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:207

Zaaknummer: 23/01263

Rechters: A.L.J. van Strien, R. Kuiper en M.J. Borgers

Advocaten: J.J.A.P. van Breukelen

Wetsartikelen: art. 3.C Opiumwet

RECHTSPRAAK

Is de oproeping rechtsgeldig betekend, nu de betekeningstukken zich niet in dossier bevinden?

Is de oproeping rechtsgeldig betekend, nu de betekeningstukken zich niet in dossier bevinden?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de oproeping voor de zitting in hoger beroep van 29 augustus 2023 geldig is betekend (uitgereikt).

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- verklaart de betekening van de oproeping voor de terechtzitting in hoger beroep van 29 augustus 2023 nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:212

Zaaknummer: 23/03883

Rechters: C.N. Dalebout, F. Posthumus en V. van den Brink

Advocaten: E.M. Bakx en R.P. Snorn

Wetsartikelen: art. 416 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft het hof zijn oordeel dat de betrokkene in ieder geval € 8.100 heeft ontvangen voor het over langere periode meermalen knippen van hennep voldoende gemotiveerd?

Heeft het hof zijn oordeel dat de betrokkene in ieder geval € 8.100 heeft ontvangen voor het over langere periode meermalen knippen van hennep voldoende gemotiveerd?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel ontoereikend is gemotiveerd.

De Hoge Raad heeft ook de verder in het cassatiemiddel aangevoerde klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Bovendien doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde betalingsverplichting van € 7.290.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel;
 - vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 6.925 bedraagt;
 - verwerpt het beroep voor het overige.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:213

Zaaknummer: 23/04307

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en F. Posthumus

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: art. 36e lid 2 Sr

RECHTSPRAAK

Zijn er ‘voldoende aanwijzingen’ dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen uit het medeplegen hennepsteelt voorafgaand aan de in de strafzaak bewezenverklaarde periode?

Zijn er ‘voldoende aanwijzingen’ dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen uit het medeplegen hennepsteelt voorafgaand aan de in de strafzaak bewezenverklaarde periode?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat er ‘voldoende aanwijzingen’ zijn dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen uit hennepsteelt voorafgaand aan de in de strafzaak bewezenverklaarde periode.

Wederrechtelijk verkregen voordeel

Het geschatte wederrechtelijk verkregen voordeel bedraagt:

$\text{€ } 1.038.741,97 - \text{€ } 192.089,99 = \text{€ } 846.651,98 / 6 = (\text{afgerond}) \text{€ } 141.108,00.$

Het oordeel van de rechter dat voldoende aanwijzingen bestaan dat de betrokkene andere strafbare feiten in de zin van artikel 36e lid 2 Sr heeft begaan, moet binnen het eigen kader voor het bewijs in de ontnemingsprocedure in overeenstemming zijn met de onschuldpresumptie. De in artikel 36e lid 2 Sr bedoelde ‘voldoende aanwijzingen’ mogen daarom niet door de rechter worden aangenomen als niet buiten redelijke twijfel kan worden vastgesteld dat andere strafbare feiten door de betrokkene zijn begaan. Ook moet de betrokkene de gelegenheid hebben aan te (doen) voeren dat en waarom er niet voldoende aanwijzingen bestaan dat andere feiten door hem zijn begaan. (Vgl. HR 29 september 2020, ECLI:NL:HR:2020:1523.)

Er is geen wettelijke bepaling die voorschrijft dat de uitspraak op een vordering tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel de bewijsmiddelen moet vermelden waarop de

vaststelling berust dat andere strafbare feiten, als bedoeld in artikel 36e lid 2 Sr, door de betrokkene zijn begaan. Dat doet er niet aan af dat uit de uitspraak moet blijken aan welke feiten en omstandigheden de rechter voldoende aanwijzingen heeft ontleend dat de betrokkene een ander strafbaar feit of andere strafbare feiten als bedoeld in artikel 36e lid 2 Sr heeft begaan. (Vgl. HR 12 oktober 2021, ECLI:NL:HR:2021:1498.)

Het hof heeft geoordeeld dat voldoende aanwijzingen bestaan dat de betrokkene, naast het in de strafzaak bewezenverklaarde feit (kort gezegd: het medeplegen van bedrijfsmatige hennepteelt in de periode van 2 december 2015 tot en met 23 december 2015) andere strafbare feiten heeft begaan, te weten – kort gezegd – het medeplegen van hennepteelt in de periode van 1 maart 2013 tot en met 1 december 2015. Voldoende aanwijzingen dat de betrokkene die feiten al voor 2014 heeft begaan, kunnen echter niet zonder meer worden afgeleid uit de door het hof in aanmerking genomen feiten en omstandigheden, zoals weergegeven. Gelet hierop is het oordeel van het hof ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:214

Zaaknummer: 23/04359

Rechters: T. Kooijmans, F. Posthumus en V. van den Brink

Advocaten: E.A. Blok en J. Vermaat

Wetsartikelen: art. 36e Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) het in de zaak met parketnummer 05104661-23 bewezenverklaarde.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:215

Zaaknummer: 24/03226

Rechters: C.N. Dalebout, F. Posthumus en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 300 lid 1 Sr en art. 359 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Had het hof het onderzoek ter terechtzitting moeten schorsen om alsnog de Franse of Kroatische vertaling van de dagvaarding in hoger beroep naar het adres in Frankrijk van de Kroatische verdachte te laten verzenden?

Had het hof het onderzoek ter terechtzitting moeten schorsen om alsnog de Franse of Kroatische vertaling van de dagvaarding in hoger beroep naar het adres in Frankrijk van de Kroatische verdachte te laten verzenden?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat verstek kon worden verleend tegen de niet-verschenen verdachte. Het voert daartoe aan dat hem in strijd met artikel 36e lid 3 van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) niet een vertaling van de dagvaarding in hoger beroep is verstrekt.

Op grond van artikel 36e lid 3 Sv en mede gelet op de weergegeven wetsgeschiedenis worden dagvaardingen, gericht aan de geadresseerde van wie de woon- of verblijfplaats in het buitenland bekend is, integraal vertaald in één van de talen van het land waar de geadresseerde verblijft dan wel, voor zover aannemelijk is dat hij slechts een andere taal machtig is, in die taal. Deze regel leidt slechts uitzondering in het geval de dagvaarding bestemd is voor een Nederlander die in het buitenland woont en van wie bekend is dat hij het Nederlands beheerst.

Als de verdachte niet op de terechtzitting verschijnt hoewel de dagvaarding op wettige wijze is uitgereikt, kan de rechter – behalve als sprake is van duidelijke aanwijzingen van het tegendeel – uitgaan van het vermoeden dat de verdachte van zijn recht om in zijn tegenwoordigheid te worden berecht vrijwillig afstand heeft gedaan. Indien aan de stukken of het verhandelde op de terechtzitting duidelijke aanwijzingen kunnen worden ontleend dat de verdachte niet vrijwillig afstand heeft gedaan van zijn recht om in zijn aanwezigheid te worden berecht, moet het onderzoek op de terechtzitting – dat op grond van een dagvaarding

die op wettige wijze is betekend, rechtsgeldig is aangevangen – worden geschorst om de verdachte in de gelegenheid te stellen alsnog bij het onderzoek aanwezig te zijn. Die schorsing moet in de regel plaatshebben als de genoemde verplichting tot vertaling van de dagvaarding niet is nageleefd. (Vgl. HR 18 juni 2019, ECLI:NL:HR:2019:962.)

Nu uit de stukken niet volgt dat aan de in Frankrijk woonachtige verdachte met de Kroatische nationaliteit een vertaling van de dagvaarding in hoger beroep is verstrekt, moet ervan worden uitgegaan dat dit, in strijd met artikel 36e lid 3 Sv, niet is gebeurd. Gelet op wat is vooropgesteld had het hof er daarom blijk van moeten geven dat het heeft onderzocht of er reden was het onderzoek op de terechtzitting te schorsen om dit verzuim te herstellen. Van zo'n onderzoek blijkt niet.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:219

Zaaknummer: 24/02328

Rechters: T. Kooijmans, T.B. Trotman en M.J. Borgers

Advocaten: N. van Schaik en H. Brentjes

Wetsartikelen: art. 36e Sv, art. 311 lid 1 Sr en art. 588 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Bestaan er voldoende compenserende factoren om de verklaringen van de getuige voor het bewijs te gebruiken zonder schending van het recht op eerlijk proces?

Bestaan er voldoende compenserende factoren om de verklaringen van de getuige voor het bewijs te gebruiken zonder schending van het recht op eerlijk proces?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat het gebruik van de door de getuige [aangeefster] afgelegde verklaringen voor het bewijs niet verenigbaar is met het door artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) gewaarborgde recht op een eerlijk proces, omdat – anders dan het hof in reactie op een gevoerd verweer heeft geoordeeld – onvoldoende compenserende factoren bestaan voor het ontbreken van de mogelijkheid die getuige te ondervragen.

Uit zijn overwegingen volgt dat het hof – mede door de bevestiging van het vonnis van de rechtbank – bij de beantwoording van de vraag of voldoende compenserende factoren bestaan, onder meer het volgende in aanmerking heeft genomen. De getuige [aangeefster] is meermalen uitgebreid gehoord door de politie en is daarbij kritisch bevraagd. De verdachte is zowel in zijn verhoren door de politie als bij het onderzoek op de terechtzitting geconfronteerd met de verklaringen van deze getuige en in de gelegenheid gesteld om die te weerspreken. De verdachte heeft echter volstaan met de enkele mededeling dat hij het tenlastegelegde ontkent. De betrouwbaarheid van de verklaring van de getuige [aangeefster] is door de politie onderzocht door onderzoek te doen naar de telefoons die in gebruik waren bij de getuige, bij de verdachte en zijn vrouw, en bij zijn moeder. Het hof heeft vastgesteld dat de verklaringen van de getuige [aangeefster] op essentiële onderdelen worden ondersteund door ander bewijs, namelijk ten aanzien van het verblijf van de getuige [aangeefster] in de woning van de verdachte, de diefstal van de ID-kaart van de zus van de getuige [aangeefster], het ontvangen van een AEG-telefoon, het bellen met die telefoon tijdens de reis van de getuige [aangeefster] naar Nederland, en de tijdstippen waarop en de personen

bij wie zij zich moest melden om als prostituée aan het werk te gaan. Verder volgt uit het bewijs dat met de AEG-telefoon contact is geweest met telefoonnummers die in gebruik waren bij de verdachte en zijn vrouw, en bij zijn moeder, en dat met de telefoon die bij de verdachte en zijn vrouw in gebruik was in de periode van 19 augustus 2017 tot en met 21 augustus 2017 contact is opgenomen met de verhuurder van de locatie waar de getuige [aangeefster] op 21 augustus 2017 is gaan werken. Ook volgt uit het bewijs dat de getuige [aangeefster] op de hoogte is van persoonlijke omstandigheden van de verdachte, zoals de namen van zijn vrouw en kinderen, de leeftijd van zijn jongste kind, welke auto hij in Hongarije gebruikte en dat hij in een specifieke periode in Hongarije verbleef. Daarnaast heeft het hof in aanmerking genomen dat aan de verdachte de gelegenheid is geboden om de ouders en de voogd van de getuige [aangeefster] te horen.

Op grond van dit alles heeft het hof geoordeeld dat het ontbreken van een behoorlijke en effectieve mogelijkheid om de getuige [aangeefster] door de verdediging te (doen) ondervragen voldoende is gecompenseerd en dat is voldaan aan de eisen van een eerlijk proces. Dit oordeel – waarin mede tot uitdrukking komt dat voldoende compenserende factoren bestaan voor de door de verdediging ondervonden beperkingen bij het onderzoek naar de betrouwbaarheid van de verklaring van de getuige [aangeefster] en dat het hof die betrouwbaarheid in samenhang met het overige bewijsmateriaal en in het licht van de betwisting door de verdachte van die verklaring zorgvuldig heeft onderzocht – getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van negentien maanden.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze achttien maanden en één week beloopt;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:220

Zaaknummer: 23/03574

Rechters: A.L.J. van Strien, R. Kuiper en M.J. Borgers

Advocaten: H.M.W. Daamen

Wetsartikelen: art. 273f Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring van het in de zaak met parketnummer 03-047242-23 tenlastegelegde ontoereikend is gemotiveerd, omdat uit de door het hof gebruikte bewijsmiddelen niet kan volgen dat het besluit tot ongeldigverklaring van het rijbewijs aan de verdachte bekend is gemaakt en dat de verdachte ten tijde van de bewezenverklaarde gedraging 'wist' dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard.

Gelet op de door het hof gebruikte bewijsmiddelen moet worden aangenomen dat van de processtukken geen deel uitmaakt een mededeling van het CBR aan de verdachte met het besluit tot ongeldigverklaring van het rijbewijs, en ook geen aantekening waaruit blijkt dat, wanneer en hoe verzending van die mededeling daadwerkelijk heeft plaatsgevonden.

Het hof heeft de bewezenverklaring ontoereikend gemotiveerd, nu uit de door het hof gebruikte bewijsmiddelen niet kan worden afgeleid dat het besluit tot ongeldigverklaring van het rijbewijs aan de verdachte bekend is gemaakt en dat de verdachte op 29 november 2022 'wist' dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beoordeling van de overige cassatiemiddelen

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 1 tenlastegelegde in de zaak met parketnummer 03-047242-23 en de strafoplegging;
 - wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
 - verwerpt het beroep voor het overige.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:221

Zaaknummer: 23/04624

Rechters: C. Caminada, M. Kuijer en M.J. Borgers

Advocaten: H.M.W. Daamen

Wetsartikelen: art. 9 WvW

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkverklaring.

Niet-ontvankelijkverklaring.

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep

De wet bepaalt binnen welke termijn een advocaat namens de betrokkene een schriftuur met cassatiemiddelen (klachten) bij de Hoge Raad moet indienen. Aan die verplichting is niet voldaan. Het gevolg daarvan is dat de Hoge Raad het beroep van de betrokkene niet in behandeling kan nemen (zie artikel 437 lid 2 in samenhang met artikel 511h van het Wetboek van Strafvordering).

Beslissing

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:222

Zaaknummer: 23/01700

Rechters: M.J. Borgers, C. Caminada en R. Kuiper

Wetsartikelen: art. 511h Sv en art. 437 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Mocht het verweer worden verworpen door het hof?

Mocht het verweer worden verworpen door het hof?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping van het verweer dat het door de verdachte op de markt gebrachte gewasbeschermingsmiddel D-Carvone was uitgezonderd van de Wet gewasbeschermingsmiddelen en biociden, omdat dit middel viel onder artikel 1 lid 1, aanhef en onder III.f, van de Regeling uitzondering bestrijdingsmiddelen (oud) (hierna: Rub (oud)).

Het voor deze zaak relevante juridische kader is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal.

Het cassatiemiddel steunt in de kern op de opvatting dat D-Carvone onder de werkingssfeer van Richtlijn 88/388/EEG valt, ook als D-Carvone als gewasbeschermingsmiddel wordt toegepast, en dat ook dan D-Carvone onder het toepassingsbereik van artikel 1 lid 1, aanhef en onder III.f, Rub (oud) valt. Die opvatting is onjuist. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Het cassatiemiddel faalt.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van

het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde taakstraf van 100 uren, subsidiair 50 dagen vervangende hechtenis.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft het aantal uren te verrichten taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis;
- vermindert het aantal uren taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat de taakstraf 90 uren beloopt, subsidiair 45 dagen hechtenis;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:223

Zaaknummer: 23/01699

Rechters: M.J. Borgers, C. Caminada en R. Kuiper

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 1.1.III.f Regeling uitzondering bestrijdingsmiddelen

RECHTSPRAAK

Is er sprake van aantasting in persoon ‘op andere wijze’ als bedoeld in artikel 6:106 lid b BW?

Is er sprake van aantasting in persoon ‘op andere wijze’ als bedoeld in artikel 6:106 lid b BW?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering tot vergoeding van immateriële schade van [benadeelde] en de in verband daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel wegens het bewezenverklaarde.

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte de benadeelde partij meermalen tegen het gezicht heeft gestompt. Daarnaast heeft het overwogen dat uit het dossier niet volgt dat de benadeelde partij als gevolg daarvan ‘(objectief waarneembaar) letsel heeft bekomen’. Vervolgens heeft het hof geoordeeld dat de aard en de ernst van de normschending meebrengen dat de in dit verband relevante nadelige gevolgen daarvan voor de benadeelde partij zo voor de hand liggen, dat een aantasting in de persoon kan worden aangenomen. Het daarin besloten liggende oordeel van het hof dat de aard en ernst van de normschending in dit geval zo ingrijpend zijn dat een onderbouwing met concrete gegevens van die aantasting in de persoon achterwege kan blijven, is niet zonder meer begrijpelijk. Dat de benadeelde partij nog heeft aangevoerd dat, kort gezegd, hij zich na de gebeurtenis mentaal en fysiek niet in staat achtte om te werken en hij bang was en nog steeds is voor de verdachte, kan niet tot een ander oordeel leiden. Dat brengt mee dat ook de oplegging van de in artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht voorziene maatregel niet in stand kan blijven (vgl. HR 18 juni 2019, ECLI:NL:HR:2019:901).

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissing over de

vordering van [benadeelde] tot vergoeding van immateriële schade en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel;

- wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:48

Zaaknummer: 24/01143

Rechters: T. Kooijmans, C.N. Dalebout en V. van den Brink

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: art. 6:106 lid b BW en art. 300 lid 1 Sr